

[Arbejdsministeren]

vil kunne anerkende, at der faktisk er udfoldet disse anstrengelser.

Men hvis hr. Mølgaard ikke bliver fornærmet, vil jeg gerne sige, at alene hans egen opremsning her bekræfter det gamle ord, at én retsstatsmand kan spørge om mere, end hvad ti ministerier kan svare på. For hvad er egentlig meningen i, at regeringen skal være forpligtet til at fremlægge interne arbejdsdokumenter fra NNF og SALA? Skal vi gøre det ved beslaglæggelse af politiet, skal vi gøre det via fogedretten, eller hvordan forestiller man sig egentlig at vi skal fremlægge disse ting? Hvordan skal vi tvinge organisationer til at udtale sig? Organisationerne har mulighed for . . .

Formanden:

Jeg bliver gjort opmærksom på, at det er meget svært at høre nede omkring. Jeg ved ikke, om det er mikrofonerne, for der var jo ikke særlig megen uro i salen. Det kan være, mikrofonerne står lidt forkert.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Jeg taler så dæmpet, så det er formentlig det, der har været problemet.

Formanden:

Arbejdsministeren har ikke Fælledparkstemmen på.

Arbejdsministeren (Svend Auken):

Nej, klimaet er også bedre!

Altså man kan i denne sag stille så mange spørgsmål, som vi er ude af stand til at give svar på, men hvor den demokratiske proces, som den også har været respekteret og fulgt i dette tilfælde, giver rig anledning og lejlighed for berørte organisationer til direkte over for folketingsudvalget at give udtryk for deres synspunkter, i stedet for at det skal vende omkring arbejdsministeriet og de øvrige ministerier.

Hvis jeg havde en så rodfæstet liberal opfattelse, som jeg altid har beundret hr. Mølgaard for at være et eksempel på, ville jeg være den, der var mest betænkelig ved at statuere ministerielt ansvar for at fremskaffe interne oplysninger i de enkelte organisationer.

I øvrigt var der ikke ét eneste af de svar, som ville ændre hr. Mølgaard stilling til for-

slaget efter min grundlæggende opfattelse; derfor kan de være meget interessante, men det er begrænset, hvilken værdi de i øvrigt kan have for det konkrete spørgsmåls belysning.

Så skal jeg kun gøre to bemærkninger yderligere. Den ene er til hr. Enggaard, som gentog sin kritik fra i eftermiddags om, at regeringen skulle have sinket arbejdet med dette lovforslag. Jeg er ked af at sige det til hr. Enggaard, men jeg må absolut tage afstand fra den karakteristik.

Vi har fremsat dette forslag, så hurtigt som det kunne ske. Umiddelbart efter at afstemningsresultatet forelå, bad statsministeren folketingets formand om indkaldelse af mødet. Mødet blev indkaldt kl. 13 og kunne næsten ikke være indkaldt før af hensyn til, at der er flytrafikvanskeligheder osv., som stiller mange medlemmer fra provinsen i en vanskelig situation. Vi fremsatte forslaget mundtligt. I debatten har vi bestræbt os på at være kortfattede, og i besvarelserne af spørgsmålene har vi gjort det så hurtigt, som det overhovedet kunne ske, men man må respektere folketingspartiernes berettigede krav på at kunne stille deres spørgsmål og fremføre deres synspunkter.

Derudover vil jeg gerne sige til hr. Enggaard, at selv om vi så var blevet færdige et par timer tidligere, ville hr. Enggaards forslag, som han har stillet på venstres vegne, kun vanskeliggøre situationen i forhold til dette lovforslags gennemførelse i praksis, det vil sige på arbejdspladserne. Den eneste virkning af hr. Enggaards forslags vedtagelse ville være at påføre slagterierne udgifter til timelønsbetaling til de arbejdere, til hvem man ikke havde konkrete arbejdsopgaver.

Så vil jeg gerne sige – og det er min sidste bemærkning – at hr. Tyroll her gav udtryk for en overraskende fortolkning af situationen for arbejdskraften og for overenskomstforpligtelserne i tilfælde af en konflikt, afløsning af et normalt overenskomstforhold, idet hr. Tyroll sagde, at det konkrete ansættelsesforhold, der havde eksisteret før den lovlige konflikts etablering, ikke længere gjaldt.

Med disse udtalelser, som er i modstrid med den arbejdsretlige praksis, og som er i modstrid med lovgivningens bemærkninger, vender hr. Tyroll i virkeligheden – formentlig uden selv at ville det – tilbage til en klassisk konservativ arbejdsgiverfortolkning af situa-